

SZIKRA JÁNOS

Holnap ismét kifuthat az Ajtony

*Mindig, mindenkinél
mindent jobban tud a jóakarát tiündére,
csak boldogságot nem tud adni senkinek,
hiába a csillagporos varázspálca,
a celofánban zörgő vasmosoly –
úgy tesz, mintha örülne,
hát örülünk,
ha nem akarjuk elcseszni a kedvét,
de sötét és keserű a vére,
mint a félig pörkölt babkávő Oránban
a Szent Lustához címzett bodega lépcsőjén a kikötői balpiac mögött –
örülünk az örömének,
mert holnap ismét kifuthat az Ajtony,
amelyről a tatai Öreg-tóba szórták
Bánházi Csaba pár marék földi porát.*

Nem tudom

*Nem tudom, mi lesz utánam, de csak rosszabb lehet,
mert jó volt, hogy amíg éltem, rám mosolyogtak néha,
és jó volt visszamosolyogni mindenkire.*

*Nem tudom, mi lesz utánam, de csak jobb lehet,
mert rossz volt, hogy amíg éltem, nem mosolyogtak rám,
és rossz volt, hogy nem mosolyoghattam senkire.*

*Nem tudom, mi lesz utánam, de csak jobb lehet,
mert amíg éltem, sivataggá tettem a Földet,
kettétörtem a lovak gerincét,
és nem adtam inni egyetlen szomjazónak sem.*

*Nem tudom, mi lesz utánam, de csak rosszabb lehet,
mert amíg éltem, édesebbé tettem a Föld gyümölcsseit,
megkeserítettem pár gazember álmát –
közelemben a sólymok evezőtollát perzselte néha a képzeleted.*

[Szikra János versei]

Ötvenhat őszen még

*Kilencszázhatvanban már csak a kicsi zománclavór a tenger.
Lámpagyújtáskor apám
ebben mossa le lábáról Kunbaja,
Mélykút vagy Kunfehértó nyári porát.*

*De ötvenhat október végén apai
nagynéném, Szikra Erzsébet későbbi férje még
hajnalban leoldja válláról a tangóharmonikát
s széjjelfürkész a köd alatt kussoló bácskai falun:
van-e még hely a teherautón,
harckészültségben-e már a Budapestre induló élelmiszer-rakomány?*

*Ezerkilencszázötvenhat őszen még
nagynéném későbbi férje: Mezei Jóska,
Mezei József úr.*

Sehol, soha

*Barátom, írnam,
barátom, semmi se számít,
ameddig a csontod szaggat,
míg a szembogár világít –
de nem írom,
mert fél éve szétlőtte hamvaidd egy szadista szökőkút a Kerepesi temetőben
(úgy állt melletted Ila,
mint a bot,
feketén subogott,
fölkokogott) –
Oroszlány Péternek hívtak,
ma Péter emléke vagy,
s nem tudhatod,
Magyarország ezeréves hörgőiből
mikor szakad föl a hajnal első szabadító köhögése,
nem láthatod,*

*amit én a nyári konyha kicsi kerek asztalánál:
bekandikál a gránit az őszibarackfa alól
és a szívedre emlékeztet,
ajtónkhoz sétál a fű
és a szemedre gondolok –
de szíved már mint a gránit,
de mosolyod már nem világít,
nem szaggat a csontod éjszaka, sem délben
és sehol, soha,
semmi sem számít,
ha nem tudtunk a szenvedőknek vigaszt nyújtani!*

Utatokban állok helyemen

*Ez a kéz már zsebembe nyúlt egyszer,
csóvát vetett hajlékomra az,
ostorszíjjal ütötték szemem –
csoda-e,
ha nem tudok a hámba törni többé,
ha megvadít az embervásár hajcsárvigyora?*

*Létiszonyban vénülő vad,
utatokban állok helyemen,
hol ember lennék én is és magyar
ember lehetnék még néhány évig –
törvényem szerint.*

*De látom,
megközelíthetetlenek a világ vályúi –
szorongásom pusztájába úztök,
kezemre tapostok,
amikor ujjam a morzsa után nyúl,
s szájba rúgtok szavamért.*

[Szikra János versei]

Esti képek

*Tollázkodik a remény,
délelőtt hazatévedt az első gólyapár.*

*Lyukat üt az éj cigányasszony bőrén
a kutyaugatás.*

*Macskánk sötét pofájára
Dzsó verséből csillagpor szítál.*

*Éhség szimatolgat,
a dióbéj közt három napkeleti süin zörög.*

*Őszibarackfánk alatt
a gránitkőben barátom emléke borong.*

*Lábujjon nyújtózik
a szobában egy könyv után a kedvesem.*

*Megkívánom ölelését,
a szerelem lét előtti ánízsillatát.*

*Mindenség lelence,
jégtócsában didereg a ház előtt a rózsatő.*

